

ВИЗНАЧЕННЯ ПРЕДМЕТА КРАДІЖКИ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

ПРИХОДЬКО Андрій Андрійович - фахівець Донецького юридичного інституту МВС України

УДК 343.851 (477)

У статті встановлено, що крадіжка, як один із видів злочинних посягань у межах суспільних відносин у сфері власності, має низку ознак, серед яких: прихований характер злочину – майно злочинцем вилучається таємно, без застосування насильства; наявність законодавчо закріпленого права потерпілого на майно – перебування майна у власності/законному володінні потерпілого; факт протиправності вилучення майна – відсутність у злочинця права власності або законних підстав на вилучення майна; певна вартість – розмір шкоди, завданої внаслідок крадіжки (вартість вкраденої речі тощо) має відповідати розміру, достатньому для відмежування кримінально караній крадіжки від дрібної, яка є адміністративним правопорушенням.

Ключові слова: крадіжка, сільська місцевість, склад злочину, об'єкт, предмет

Стабільно високий рівень майнової злочинності, на нашу думку, може бути пояснений низкою факторів: від невідповідності кримінально-правових заходів впливу реаліям сьогодення – до латентності окремих злочинів та низького професійного рівня працівників Національної поліції України. Не можна також залишити без уваги доктринальні прогалини, серед яких недостатнє вивчення предмету крадіжки, що може призвести до кваліфікаційних помилок. На сьогоднішній день питанню встановлення сутності предмета злочину взагалі та крадіжки зокрема присвячували свої праці багато

вчених-криміналістів, серед яких необхідно відмітити Д.С. Азарова, П. П. Андрушка, М. І. Бажанова, Ю. В. Бауліна, В. І. Борисова, Я. М. Брайніна, В. М. Вінокурова, В. К. Глістіна, В. М. Кудрявцева, В. В. Кузнецова, Б. С. Нікіфорова, М. І. Панова, Т. І. Присяжнюка, В. І. Сахарова, О. Є. Спірідонову, І. А. Фаргієва, Є. А. Фролова. Однак, не дивлячись на те, що це далеко не вичерпний перелік прізвищ видатних учених, окремі проблеми визначення предмета крадіжки залишилися невирішеними. Враховуючи зазначене, пропонуємо розглянути останній більш детально.

Предметом суспільних відносин, що виступає об'єктом злочину, справедливо називається все те, з приводу чого або у зв'язку із чим існують самі ці відносини. Причому, виникаючи між зазначеними сторонами, відносини можливі лише з приводу спільного, єдиного для них предмета, який, у свою чергу, взаємно визначає сторони, що співвідносяться. Звідси випливає висновок про те, що предметом відносин завжди є все те, що входить до кола людських потреб, а ця обставина саме і зумовлює виникнення й функціонування самих відносин. Тому предметом суспільних відносин можуть бути насамперед різного роду фізичні тіла, речі (природні об'єкти, різні товари чи предмети, що не мають ознак товару), а також сама людина [1, с.83].

Зазначене підтверджує й судова практика. Так, відповідно до вироку Приморського районного суду м. Одеси від 24 груд-

ня 2014 року по справі № 522/23349/14-к (провадження № 1 – кп/522/1137/14) особу було звинувачено за вчинення злочинів, передбачених ч. 1 ст. 262 та ч. 3 ст. 185 КК України за наступних обставин: 10.11.2014 року, приблизно о 01:00 год. підсудний, із корисливих мотивів, з метою таємного викрадення чужого майна, прибув до офісу консалтингового агентства «Лідер», розташованого по вул. Ніжинська, 50 в м. Одесі. Далі, продовжуючи свої злочинні дії і реалізуючи єдиний намір, направлений на таємне викрадення чужого майна, шляхом пошкодження рухомої частини вікна, проник до приміщення вищевказаного офісу, де таємно викрав майно, яке належить ПП «Консалтингове агентство «Лідер», а саме: мобільний телефон з маркуванням «Nokia», без сім карти, вартістю 150 гривень; мобільний телефон «Nokia 105», вартістю 350 гривень; з сім. картою «Київстар», яка вартості не представляє, без залишку грошових коштів на рахунку, чим спричинив ПП «Консалтингове агентство «Лідер» матеріальну шкоду у розмірі 500 грн. Продовжуючи пошук цінного майна, відкривши чергову шухлядку під стільцем зліва першої офісної кімнати з входу до приміщення офісу, побачив в ній один магазин від пістолета «Макаров» з вісьмома бойовими патронами до нього. Усвідомлюючи, що даний магазин з патронами і боєприпасами, реалізуючи щойно виниклий умисел направлений на викрадення боєприпасів, незаконно заволодів вказаним магазином з патронами, власник якого невідомий [2].

В свою чергу М.Й. Коржанський стверджує, що під предметом злочину мають на увазі конкретний матеріальний об'єкт, у якому виявляються певні прояви, властивості суспільних відносин (об'єкта злочину), через фізичний або психічний вплив на який вчиняється соціально небезпечна шкода у сфері цих суспільних відносин [3, с. 106]. Ми погоджуємося зі вченим, оскільки абсолютно правильною є думка про те, що в предметі проявляються певні властивості об'єкта злочину. Однак вважаємо за доцільне акцентувати увагу саме на матеріальній ознаці предмета злочину. Відтак, матеріалізм притаманний кримінальному праву, оскільки

воно саме галуззю матеріального публічного права. Можна із упевненістю говорити про те, що всі суспільні відносини в межах кримінального закону так чи інакше пов'язані із ціннісним виміром, а тому кримінальний закон покликаний унеможливити протиправний вплив на реальні відносини суб'єктами яких є людина та держава. При цьому Кримінальний кодекс має низку особливих засобів, які сприяють реалізації покладеного на закон завдання. Предмет злочину, як ми вже зазначали, входить в структуру суспільних відносин, та є абсолютним, відчутним, «приземленим» елементом складу злочину, який характеризує спрямованість злочинця.

Наразі існує велика кількість предметів, які мають шкідливі властивості, однак всі вони знаходяться під кримінально-правовою охороною. Прикладом можуть бути ст. 308 КК України, яка передбачає кримінальну відповідальність за викрадення, привласнення, вимагання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів чи заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживання службовим становищем. Предметом зазначеного злочину є наркотичні засоби, психотропні речовини та їх аналоги, які в окремих випадках та в певній кількості мають негативні та шкідливі властивості. Ще одним прикладом може бути злочин, передбачений ст. 327 КК України, який передбачає кримінальну відповідальність за заготівлю, перероблення або збут радіоактивно забруднених продуктів харчування та іншої продукції. При цьому предметом злочину є продукція, яка радіоактивно забруднена та також має шкідливі властивості. Наркотичні засоби та радіоактивна продукція, не дивлячись ні на що, належать до предмета суспільних відносин та захищаються кримінальним законодавством.

Для наочності наведемо приклад із судової практики. Відтак, відповідно до вироку Народницького районного суду Житомирської області від 09 жовтня 2012 по справі № 615/741/12 особу було звинувачено у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 308 КК України за наступних обставин: підсудний, в порушення вимог ст.7 Закону України від 15.02.1995 року «Про обіг нар-

котичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів і прекурсорів», згідно якої обіг наркотичних засобів заборонено, не маючи спеціального дозволу, незаконно, з метою викрадення наркотичних засобів без мети збуту, 22 червня 2012 року біля 20 години в с. Христинівка Народицького району Житомирської області, зайшов на присадибну ділянку господарства та, скориставшись відсутністю сторонніх осіб, руками зірвав самосійні рослини маку і переніс їх в напівзруйнований будинок, тим самим викрав наркотичний засіб і, усвідомлюючи, що рослини маку є наркотичним засобом, за допомогою металевих лез порізав коробочки та стебла маку й зібрав з них рідину на марлевий тампон. В судовому засіданні підсудний вину свою визнав повністю, щиро розкався та пояснив, що 22.06.2012 року біля 20 години в с.Христинівка Народицького району він зайшов на територію одного з домогосподарств, де ріс мак. Зірвавши декілька рослин, він пішов до напівзруйнованого будинку в цьому ж селі, де за допомогою металевого леза порізав рослини та зібрав на марлевий тампон рідину з них. Фактичні обставини справи підсудним не оспороюються, він правильно розуміє їх зміст [2].

Таким чином, вивчення думок учених щодо загального поняття предмета злочину в кримінальному праві України дозволяє підсумувати, що предмет злочину характеризується певними властивостями, в сукупності вони складають систему ознак, що нами зведені у три групи: 1) фізичні ознаки, 2) соціальні ознаки, 3) юридичні ознаки.- 1. Фізичні ознаки предмета злочину відображають його природні властивості. До них, зокрема, належать: матеріальність, кількість, якість, форма, стан, структура.- 2. Соціальні ознаки предмета злочину відображають його значення для людини, суспільства, є результатом оцінювання такого предмета останніми. До соціальних ознак предмета злочину належать, зокрема, його: вартість, безпечність або небезпечність для людини, функціональне призначення (культурне, історичне, економічне, політичне тощо), позитивне чи негативне значення для людини, приналежність окремій особі (в аспекті відповідної форми власності).-

3. Юридичні ознаки предмета злочину характеризують його в кримінально-правовому аспекті. Це такі ознаки, як: 1) наявність злочинного діяння, вчиненого з приводу відповідних матеріальних цінностей та шляхом безпосереднього впливу на них (або без такого впливу); 2) наявність мети впливу на бажаний для винуватого предмет; 3) форма законодавчого визначення (як саме – безпосередньо чи опосередковано предмет злочину визначений у кримінально-правовій нормі); 4) факультативність (предмет не є обов'язковим для всіх складів злочинів) та 5) «підпорядкованість» предмета об'єкту злочину [4, с. 110]. Таким чином, на нашу думку, **предмет злочину в кримінальному праві України** може бути визначений як речі матеріального світу, які мають значення під час кваліфікації та є частиною окремих суспільних відносин, на які здійснюється злочинний вплив. Отже, враховуючи вищевказані властивості предмету злочинів, можна встановити, що предметом злочинів проти власності є безпосередньо право власності на майно.

Цивільний кодекс України в ст. 190 визначає майно як особливий об'єкт, яким вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. При цьому в ст. 179 зазначено, що річчю є предмет матеріального світу, щодо якого можуть виникати цивільні права та обов'язки [5]. Крадіжка отримала своє нормативне закріплення в ст. 185 Розділу VI («Злочини проти власності») Кримінального кодексу України, отже таким чином законодавцем, за допомоги кримінально-правових засобів, було захищено положення, передбачене ст. 41 Конституції України, де зазначено, що ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності [6], а отже, останнє є непорушним. Варто зазначити, що крадіжка, як один із видів злочинних посягань в межах суспільних відносин у сфері власності, має низку ознак, серед яких: 1. прихований характер злочину – майно злочинцем вилучається таємно, без застосування насильства; 2. наявність законодавчо закріпленого права потерпілого на майно – перебування майна у власності/законному володінні потерпілого; 3. факт протиправності вилучення майна

– відсутність у злочинця права власності або законних підстав на вилучення майна; 4. певна вартість – розмір шкоди, завданої внаслідок крадіжки (вартість вкраденої речі тощо) має відповідати розміру, достатньому для відмежування кримінально караного крадіжки від дрібної, яка є адміністративним правопорушенням. Враховуючи зазначені ознаки, можна підсумувати, що крадіжка – це суспільно небезпечне діяння, суть якого полягає в умисному таємному протиправному позбавленні особи коштовних матеріальних речей (майна), які знаходяться у її власності або законному володінні. При цьому особливу увагу треба звернути на той факт, злочинному посяганням може піддаватися лише **рухоме** майно. Останнє пояснюється тим, що крадіжка полягає у безпосередньому вилученні і подальшій можливості розпоряджатися викраденим майном, що у випадку посягання на нерухоме майно неможливо, адже сам факт знаходження злочинця, наприклад, у будинку (навіть якщо воно таємне) не надає йому можливості володіти, користуватися або розпоряджатися цим будинком. В такому випадку місце має скоріше або просто таємне проникнення, або захоплення того чи іншого нерухомого майна, що не може бути кваліфіковано як крадіжка.

Під рухомим майном у кримінально-правовій науці розуміють річ, яка за своєю природою є рухомою чи стала такою через злочинну діяльність. Стосовно нерухомих речей можна говорити скоріше про придбані права на нерухому річ. Неправомірне придбання нерухомості можливе у результаті обернення чужого майна на користь винного або другої особи тільки шляхом «придбання» (тобто оформлення) права на нерухому річ [7, с.12].

Зазначене підтверджує й судова практика. Так, відповідно до вироку Барського районного суду Вінницької області від 09 листопада 2006 року по справі № 1-231/06 особу було звинувачено за вчинення злочинів, передбачених ч. 1 ст. 185 та ч. 2 ст. 304 КК за наступних обставин: підсудний вночі з 12 на 13 квітня 2006 року в с. Мартинівка Барського району зайшов на подвір'я звідки викрав деталі трактора ТЛЗТ-74, що на-

лежить потерпілому, а саме: гідроциліндр вартістю 150 грн., головку блока 200 грн., колінчатий вал 500 грн., маховик 80 грн., кожух маховика 120 грн., диск щеплення 40 грн., причіпну планку 10 грн., корпус плуга 70 грн., каретку ходової частини 270 грн., направляюче колесо 20 грн., скоївши таким чином крадіжку майна на суму 1460 грн. Викрадене підсудний склав на запряженого конем воза, якого позичив та вивіз за межі села, а згодом здав у пункт прийому металобрухту. На початку травня підсудний достовірно знаючи, що дві особи є неповнолітніми, запропонував їм вчинити злочин. Після чого, 5 травня 2006 року біля 1 год. підсудний разом з неповнолітніми за попередньою змовою між собою в с. Мартинівка Барського району зайшли на подвір'я звідки викрали деталі трактора ТЛЗТ-74, що належить потерпілому, а саме: дві каретки ходової частини вартістю по 270 грн. за одну, на суму 540 грн., маховик вартістю 80 грн., скоївши таким чином крадіжку майна на суму 620 грн. Викрадене мали намір здати у пункт прийому металобрухту, однак були затримані потерпілим [2].

Відповідно до іншого вироку – Галицького районного суду м. Львова від 12.06.2012 по справі № 1-179/11 особу було звинувачено за вчинення злочинів, передбачених ч. 1, ч. 3 ст. 197-1 та ч. 3 ст. 358 КК України за наступних обставин: підсудний у серпні 2007 року, маючи умисел на самовільне зайняття земельної ділянки, з корисливих мотивів, самовільно зайняв таку площею 0,0030 га, всупереч встановленого законом порядку, оскільки вказана земельна ділянка належить на праві приватної власності іншій особі згідно Державного акту на право приватної власності на землю ІІІ-ЛВ № 065220, виданого 26 липня 2001 року на підставі ухвали 12-ї сесії 3-го скликання Львівської міської ради № 959 від 22 лютого 2001 року, чим заподіяв значної шкоди її власнику. Крім того, підсудний у серпні 2007 року на самовільно зайнятій земельній ділянці площею 0,0030 га вчинив самовільне будівництво гаража. Крім того, підсудний, не являючись власником земельної ділянки площею 0,0030 га, використав завідомо підроблений документ – Державний акт на право приват-

ної власності на землю III-ЛВ № 065210, виданий 26 липня 2001 року на підставі ухвали 12-ї сесії 3-го скликання Львівської міської ради № 959 від 22 лютого 2001 року, щодо земельної ділянки площею 0,0030 га для будівництва індивідуального гаража, подавши такий в АКП «Княже місто» по вул. Тихій, 5 у м. Львові, з метою захоплення вказаної земельної ділянки [2].

Таким чином, вищенаведені приклади свідчать про те, що від виду власності залежить правильна кваліфікація майнового злочину, отже в цьому контексті важливим є встановлення предмету крадіжки, а саме рухомим чи нерухомим є вкрадене майно. Що стосується крадіжки в сільській місцевості, варто зазначити, що предмет злочину в цьому випадку є дещо специфічним. Так, наприклад, одним із розповсюджених видів майна на який здійснюється злочинне посягання в селі є металобрухт. Зазначене, на нашу думку, може пояснюватися тим фактом, що для міста зберігання металобрухту є достатньо рідким явищем через невелику територію проживання (занадто мало місця для зберігання майна такого роду). В селі особа, по-перше, має прилеглу до будинку територію на якій зручно зберігати різного роду речі (знаряддя праці, інструменти загального вжитку тощо). По-друге, частими є випадки, коли металобрухт залишається після проведеного ремонту або придбається для майбутніх ремонтних робіт, машини, яка не підлягає продажу тощо.

Відповідно до вироку Кельменецького районного суду Чернівецької області від 14 червня 2011 року по справі № 1-80/11 особу було звинувачено за вчинення злочину, передбаченого ч. 1 ст. 185 КК України за наступних обставин: 28.02.2011 року приблизно о 15 годині підсудний, маючи намір викрасти металобрухт з господарства потерпілого загальною вагою 150 кг., який проживає неподалік від нього, прийшов до свого знайомого, взявши при цьому із собою санчата та матерчатий мішок. Підсудний скориставшись довірою знайомого запропонував піти разом із ним до господарства потерпілого щоб взяти звідти металобрухт, пояснивши знайомому, що господар дав йому на це згоду. Знайомий,

вважаючи, що підсудному господар надав дозвіл на те щоб взяти звідти металобрухт, згодився на пропозицію останнього. Після цього вони вдвох пішли в господарство потерпілого, звідки з причепа, який знаходився на подвір'ї його господарства завантажили повний мішок металобрухтом загальною вагою 37 кг., вартістю по 2,2 грн., за один кілограм на загальну суму 81,4 грн., поклали його на санчата та відвезли до громадянина, який мав здати даний металобрухт і дати їм за нього кошти. 01.03.2011 року приблизно о 16 годині підсудний продовжуючи свої дії на викрадення металобрухту потерпілого загальною вагою біля 150 кг, знову, взявши із собою санчата та матерчатого мішка, направився до господарства, де приблизно о 17 годині таким же чином, як і в попередній раз, зайшов на подвір'я господарства потерпілого, звідки, вчиняючи тотожні дії як і напередодні, підійшов до причепа який розміщувався на подвір'ї господарства потерпілого та на якому знаходився металобрухт, звідки таємно викрав металобрухту загальною вагою 38 кг. вартістю по 2,2 грн., за один кілограм на загальну суму 83,6 грн. Після цього підсудний помістив його до свого матерчатого мішка, і санчатами відвіз для продажу. Таким чином підсудний декілька разів повторював свої дії для того, щоб повністю довести до кінця свій злочинний намір [2].

Окремим, суто «сільським» предметом крадіжки є птиця. Зазначене можна також пояснити тим, що жителі сільської місцевості, здебільшого, мають велике хазяйство, прагнучи вживати тільки власні, чисті та перевірені продукти, особливо це стосується м'яса та яєць, які часто стають причиною отруєння. При цьому, відсутня необхідність витратити велику кількість грошей на утримання птиці. Отже, вищенаведеними факторами можна пояснити те, що майже кожна друга особа в селі є володарем певного виду птиці.

Відтак, відповідно до вироку Літинського районного суду Вінницької області від 03.06.2010 по справі 1-84/10 особу було звинувачено за вчинення злочину, передбаченого ч. 3 ст. 185 за наступних обставин: 27.12.2009 року неповнолітній підсудний запропону-

вав знайомому спільно здійснити крадіжку домашньої птиці з домогосподарства, що розташоване по вул.Дзержинського, 16, в с.Малинівка Літинського району Вінницької області. На наступний день 28.12.2009 року знайомий неповнолітнього, взявши з дому один матерчатий мішок, спільно й за попередньою змовою з підсудним, перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, діючи умисно, з метою крадіжки чужого майна, пішли до домогосподарства. Зламавши хвіртку, що відокремлює подвір'я від господарчого двору, неповнолітні підійшли до підсобного приміщення. Далі вдвох, відімкнувши металеву клямку дверей підсобного приміщення, потрапили всередину, де один ловив качок та курей, складаючи їх у мішок, який тримав інший. З підсобного приміщення неповнолітні викрали: чотири качки вартістю по 60 гривень кожна, загальною вартістю 240 гривень; сім курок вартістю по 50 гривень кожна, загальною вартістю 350 гривень, чим заподіяли потерпіль матеріальної шкоди на загальну суму 590 гривень [2].

Останній, типовий для сільської місцевості предмет посягання (в межах ст. 185 КК України) – зерно, що пояснюється тим, що більшість населення села обирають собі «сільські» види праці і вирощування зернових культур – один із них. Тому частим є зберігання зерна з метою його подальшого продажу.

Відповідно до вироку Ємільчинського районного суду Житомирської області від 20.10.2016 по справі № 277/669/16-к особу було звинувачено у вчиненні злочинів, передбачених ч. 2 ст. 15 ч. 3 ст. 185 КК України за наступних обставин: 25 серпня 2016 року біля 17 години обвинувачений, перебуваючи за місцем свого проживання вирішив вчинити крадіжку зерна зі складських приміщень ПСП «Восток-Запад» розташованих по вул. Військова, 26 у смт Ємільчине. Реалізуючи свій злочинний намір, обвинувачений без розриву в часі взяв з домоволодіння лом та пішов на територію гаражів військової частини, яка межує зі складськими приміщеннями ПСП «Восток-Запад». Оглянувши територію, обвинувачений підійшов до складського приміщення №8 з тильної

SUMMARY

The article finds that theft, as one of the types of criminal encroachments within the framework of public relations in the sphere of property, has a number of features, among which: the hidden nature of the crime - the property of the offender is extracted secretly, without the use of violence; presence of legally protected right of the victim on the property - possession of the property in the property / lawful possession of the victim; the fact of the wrongfulness of the seizure of property - the absence of the perpetrator property rights or legal grounds for the seizure of property; certain cost - the amount of damage caused by theft (the value of the stolen item, etc.) should correspond to the size sufficient to distinguish between criminal and theft from the petty, which is an administrative offense.

сторони та застосовуючи фізичну силу, ударами лома пробив у нижньому правому куті стіни отвір округлої форми з метою висипання зі сховища зерна. Переконавшись, що зерно висипається з приміщення, обвинувачений залишив територію гаражів колишньої військової частини, створивши тим само всі умови для подальшого вчинення злочину.- 26 серпня 2016 року біля 22 години реалізуючи свій злочинний намір, переслідуючи корисливий мотив, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, бажаючи незаконно збагатитися за рахунок чужого майна, взявши за місцем свого проживання 10 поліпропіленових мішків обвинувачений прибув до тильної сторони складського приміщення №8 ПСП «Восток-Запад». Переконавшись у відсутності сторонніх осіб, які б могли завадити вчиненню злочину, обвинувачений підійшов до дальнього правого кута приміщення, до задалегідь заготовленого отвору та проникаючи у приміщення руками вигріб зерно пшениці назовні, наповнивши ним 5 мішків. Продовжуючи свої дії обвинувачений через утворений отвір проник у приміщення складу та підгріб руками до заготовленого отвору зерно, після чого залишив приміщення. Перебуваючи назовні, обвинувачений проникаючи через отвір у приміщення руками вигріб зерно зі складу та наповнив ним ще 5 мішків, насипавши таким чином 10 мішків зерном пшениці загальною вагою 413 кг вартістю 5

грн. за 1 кг на суму 2065 грн., яку таємно викрав чим причинив ПСП «Восток-Запад» на вказану суму матеріальні збитки [2].

Крадіжка, як один із видів злочинних посягань у межах суспільних відносин у сфері власності, має низку ознак, серед яких: прихований характер злочину – майно злочинцем вилучається таємно, без застосування насильства; наявність законодавчо закріпленого права потерпілого на майно – перебування майна у власності/законному володінні потерпілого; факт протиправності вилучення майна – відсутність у злочинця права власності або законних підстав на вилучення майна; певна вартість – розмір шкоди, завданої внаслідок крадіжки (вартість вкраденої речі тощо) має відповідати розміру, достатньому для відмежування кримінально караної крадіжки від дрібної, яка є адміністративним правопорушенням.

З урахуванням зазначених ознак підсумовано, що крадіжка – це суспільно небезпечне діяння, суть якого полягає в умисному таємному протиправному позбавленні особи коштовних матеріальних речей (майна), які знаходяться у її власності або законному володінні. Особливу увагу приділено тому факту, що злочинному посягання може піддаватися лише рухоме майно.

Встановлено, що предмет крадіжки в сільській місцевості є специфічним, що може бути пояснено низкою факторів: по-перше, сільська місцевість є особливим місцем соціальної комунікації: через порівняно невелику кількість населення, мешканці знайомі один із одним, що ускладнює як скоєння злочину у власному селі (через велику вірогідність бути викритим), так і у чужому (через підвищену увагу населення до незнайомої людини); кількість робочих місць в межах села достатньо обмежена, у зв'язку із чим наявна значна кількість осіб, які мають алкогольну та наркотичну залежність. Всі ці фактори впливають на обрання способу вчинення крадіжки, особливо якщо вона пов'язана із проникненням у чужу нерухому

власність, оскільки це потребує від злочинця часу на спостереження за нерухомістю та переміщенням її власника, «опрацювання» найближчого оточення останнього з метою формування уявлення про майновий стан майбутнього потерпілого, інколи – неодноразових спроб увійти у його довіру; по-друге, часто в сільській місцевості піддаються посяганням речі, які мають невелику вартість, котрої достатньо лише для задоволення потреб, викликаних залежністю від алкоголю або наркотиків, що стає причиною спонтанних крадіжок. Одними із розповсюджених видів майна, на який здійснюється злочинне посягання в селі є транспортні засоби, домашні тварини та птиця, сільсько-господарська продукція, металобрухт.

Література

1. Тацій В.Я. Об'єкт і предмет злочину в кримінальному праві: монографія / В.Я. Тацій. – Х.: Право, 2016. – 256 с.
2. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/>.
3. Коржанский Н. И. Об'єкт и предмет уголовно-правовой охраны / Коржанский Н. И. – М.: Академия МВД СССР, 1980. – 248 с.
4. Музика А. А. Про загальне поняття предмета злочину / А. А. Музика, Є. В. Лашук. // Вісник Асоціації кримінального права України. – 2014. – №1. – С. 103–118.
5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
6. Конституція України; Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
7. Клепицкий И. А. Недвижимость как предмет хищения и вымогательства / И. А. Клепицкий // Государство и право. – 2000. – № 12. – С. 11–19.